

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva:

- špecializovaný súd napadnutým rozsudkom č. k. PK-2T 4/2018 z 8. februára 2018 schválil dohody o vine a treste uzavreté medzi prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) a obvinenými [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ],

- špecializovaný súd napadnutým rozsudkom č. k. PK-2T 19/2018 z 20. júna 2018 schválil dohody o vine a treste uzavreté medzi prokurátorom úradu špeciálnej prokuratúry a obvinenými [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ],

- špecializovaný súd napadnutým rozsudkom č. k. PK-1T 17/2018 zo 16. augusta 2018 schválil dohodu o vine a treste uzavretú medzi prokurátorom úradu špeciálnej prokuratúry a obvineným [REDAKOVANÉ],

- špecializovaný súd napadnutým rozsudkom č. k. PK-2T 32/2018 zo 4. októbra 2018 schválil dohody o vine a treste uzavreté medzi prokurátorom úradu špeciálnej prokuratúry a obvinenými [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ],

- okresný súd napadnutým rozsudkom č. k. 2 T 39/2017 z 25. apríla 2017 uznal obžalovanú [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] za vinnú zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona.

Rozsudkom špecializovaného súdu č. k. BB-4T 36/2018 z 25. septembra 2020 (v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 To 3/2021 zo 7. júla 2021) boli sťažovatelia uznaní vinnými o. i. zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d) a e), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, za čo im bol podľa § 37 písm. h) a m), § 38 ods. 2, 8 a § 41 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody na doživotie.

II.

Argumentácia sťažovateľov

3. Sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutým rozsudkom špecializovaného súdu v podstatnom namietajú, že špecializovaný súd v skutkových vetách napadnutých rozsudkov, ktorými schválil dohody o vine a treste uzavreté medzi prokurátorom úradu špeciálnej prokuratúry a rôznymi obvinenými, uviedol viaceré odkazy na sťažovateľov, použijúc iniciálky ich mien, priezvisk a ich rolu v zločineckej skupine [REDAKOVANÉ], a opakovane ich označil ako hlavných organizátorov a iniciátorov trestnej činnosti. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovatelia namietajú, že okresný súd v skutkovej vete napadnutého rozsudku uviedol celé mená a priezviská sťažovateľov a ich úlohu pri spáchaní trestného činu, z ktorého spáchania uznal obžalovanú [REDAKOVANÉ] za vinnú.

Podľa názoru sťažovateľov bolo napadnutými rozsudkami špecializovaného súdu a okresného súdu porušené ich právo na prezumpciu neviny, keďže v napadnutých rozsudkoch je vyjadrený názor špecializovaného súdu a okresného súdu, že sú vinní, a to skôr, ako boli sťažovatelia právoplatne uznaní za vinných.

4. Na základe uvedeného sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru napadnutými postupmi a rozsudkami špecializovaného súdu a okresného súdu a priznal každému zo sťažovateľov primerané finančné zadost'učinenie v sume 40 000 eur, ktoré by im bol povinný vyplatiť špecializovaný súd, a zároveň priznal každému z nich primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 eur, ktoré by im vyplatil okresný súd.

5. Sťažovatelia zároveň ústavný súd požiadali o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľov je namietané porušenie základného práva sťažovateľov na prezumpciu nevinu podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru napadnutými postupmi a rozsudkami špecializovaného súdu a okresného súdu, ku ktorému podľa názoru sťažovateľov malo dôjsť tým, že špecializovaný súd a okresný súd v napadnutých rozsudkoch vyjadrili názor o vine sťažovateľov skôr, ako boli právoplatne uznaní za vinných.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľov obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľov a z toho vyplývajúcich viacerých nedostatkov niektorých zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľov na doplnenie ich podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natoľko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum.

10. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľmi formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľov je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

11. Ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd.

Jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje

len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi.

12. Zmeškanie dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti v zmysle § 124 zákona o ústavnom súde neumožňuje zákon o ústavnom súde odpustiť, pričom ide o zákonom ustanovený dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde].

13. Po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozsudkov špecializovaného súdu a okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v predmetných trestných konaniach vedených pred špecializovaným súdom a okresným súdom, v rámci ktorých boli napadnuté rozsudky prijaté, nemali sťažovatelia postavenie subjektu trestného konania, resp. strany (§ 10 ods. 10 Trestného poriadku), a teda konajúcim súdom z § 65 Trestného poriadku ani nevyplývala povinnosť sťažovateľom napadnuté rozsudky doručovať.

Vzhľadom na to, že z § 65 Trestného poriadku konajúcim súdom nevyplývala povinnosť doručiť napadnuté rozsudky sťažovateľom, v zmysle § 124 zákona o ústavnom súde boli sťažovatelia oprávnení podať ústavnú sťažnosť proti napadnutým rozsudkom v dvojmesačnej lehote začínajúcej plynúť od nadobudnutia právoplatnosti napadnutých rozsudkov.

14. Z príloh ústavnej sťažnosti sťažovateľov vyplýva:

- napadnutý rozsudok špecializovaného súdu č. k. PK-2T 4/2018 z 8. februára 2018 nadobudol právoplatnosť 8. februára 2018,
- napadnutý rozsudok špecializovaného súdu č. k. PK-2T 19/2018 z 20. júna 2018 nadobudol právoplatnosť 20. júna 2018,
- napadnutý rozsudok špecializovaného súdu č. k. PK-1T 17/2018 zo 16. augusta 2018 nadobudol právoplatnosť 16. augusta 2018,
- napadnutý rozsudok špecializovaného súdu č. k. PK-2T 32/2018 zo 4. októbra 2018 nadobudol právoplatnosť 4. októbra 2018,
- napadnutý rozsudok okresného súdu č. k. 2 T 39/2017 z 25. apríla 2017 nadobudol právoplatnosť 7. júna 2017.

15. Vychádzajúc z už uvedeného, možno konštatovať, že dvojmesačná lehota uvedená v § 124 zákona o ústavnom súde pri napadnutom rozsudku

- špecializovaného súdu č. k. PK-2T 4/2018 z 8. februára 2018 uplynula 8. apríla 2018,
- špecializovaného súdu č. k. PK-2T 19/2018 z 20. júna 2018 uplynula 20. augusta 2018,
- špecializovaného súdu č. k. PK-1T 17/2018 zo 16. augusta 2018 uplynula 16. októbra 2018,
- špecializovaného súdu č. k. PK-2T 32/2018 zo 4. októbra 2018 uplynula 4. decembra 2018,
- okresného súdu č. k. 2 T 39/2017 z 25. apríla 2017 uplynula 7. augusta 2017.

16. Ústavná sťažnosť sťažovateľov podaná na poštovú prepravu 13. septembra 2021 je tak podaná zjavne po uplynutí uvedenej dvojmesačnej lehoty, v dôsledku čoho ju vo vzťahu k sťažovateľmi napadnutým postupom a rozsudkom špecializovaného súdu a okresného súdu nemožno považovať za podanú včas.

17. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

18. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uplatnenými v ich ústavnej sťažnosti.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

19. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadá, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

20. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľov nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) je zrejme, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľov o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhoviel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. novembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu